

Drazí přátelé!

Nastal čas, abych Vám zas přinesla zprávu o tom, co se tu se mnou děje. Poslední zpráva končila trochu smutně velkým deštěm a tím, jak se podepsal na naší nové škole. Teď, něco přes měsíc po dešti, se konečně dokončují opravy všech stropů. Dnes jsme poprvé mohli jít v jídelně. Bohužel se ale, jaksi „po africku“, začalo opravou stropů a ne střechy. Takže v průběhu oprav, když přišel další déšť, spadl už opravený strop v 7. třídě znovu. Opravy tak neberou konce. Ale svítá na lepší časy a snad opravené stropy i střechy vydrží víc, než ty původní.

První „podešťový“ týden děti vůbec nechodily do školy, protože nebyly prostory, kde by se mohly bezpečně učit. Proto jsme s Anežkou pořádaly alespoň nějaké hry a akce pro děti v prostorách školky. Tam také děti dostávaly snídani i oběd, takže o pravidelné jídlo nepřišly.

Pro některé z nich je to jediné jídlo, které dostávají. Proto je tak důležité zachovat jim možnost, jak jídlo dostávat.

Děti hrály fotbal, vybíjenou, ale i Člověče, nezlob se, pexeso, Černého Petra a mnoho dalších her. Jednou z velmi oblíbených činností bylo pletení náramků. Děti pak chodily ozdobené nejen na ruku, ale i na nohou, krku a všude, kam si jen mohly své nové ozdoby uvázat.

Opravy školy naštěstí rychle pokračovaly, takže se děti další týden mohly vrátit do školních lavic. I když do lavic tak úplně ne. Většina tříd ještě potřebovala nějaké opravy, takže se učilo, kde se dalo. Já se svými dětmi zůstávala venku a učila pěkně na čerstvém vzduchu.

A pak to přišlo – dlouho očekávané závěrečné testy 3. čtvrtletí. Konečně se ukázalo, co jsem děti naučila, co jsem je nenaučila a co zvládly během doby, co jsem je učila, zapomenout.

Naštěstí děti nedopadly tak zle, takže jsme se za jejich úspěch odměnily týdnem prázdnin, který jsme strávily s Anežkou a Juanem, dobrovolníkem z Chile, v překrásné zemi - Svazijsku. Všechny zážitky této cesty by byly na samostatný dopis. Krása Svazijska dokáže člověku vyrazit dech. Přesto, jak je maličká, skrývá tolik krásy, jako žádné jiné místo, které jsem kdy navštívila.

Po návratu jsme se ale zase vrhly do práce. Tentokrát měly prázdniny děti, a tak jsme pořádaly camp. Děti tam nepřespávaly,

ale každé ráno přišly a odpoledne po obědě se zase vracely domů. Jeden den jsme spolu s 3 místními salesiánskými prenovici uspořádali Olympijské Bosco hry. Soutěžilo se v nejrůznějších disciplínách a nakonec nechyběly ani medaile pro nejlepší sportovce.

Bavlnky ani tentokrát nezahálely, a tak jsem brzy přišla o veškeré zásoby, které jsem si přivezla. A bylo jich skutečně hodně. Naštěstí jsme měly v zásobě ještě spoustu dalších aktivit. Tak o ně děti neměly nouzi, ani když jsem vyhlásila stop stav náramků pro absolutní vyčerpání zásob.

Ted' už se zase všechno konečně dostává do starých kolejí. Začala škola, a tak se děti i my musíme vrátit ke svým školním povinnostem. Moje školní povinnosti se od nového čtvrtletí změnilly jen nepatrně. Přibyly mi děti, které učím číst a psát (už mám 3). Také se budu v blízké době podílet na výuce předmětu

Art and culture v 6. a 7. třídě. K tomu mi zůstala matematika se slabšími žáky v 6. a 7. třídě a Art club, což je vlastně výtvarný kroužek. (Na fotce se můžete podívat, jak vypadalo naše poslední

setkání, kdy jsme vyráběly příšerky z modelíny.) Čím dál víc si uvědomuju, jak je učení krásné. Zvláště když děti dělají takové pokroky.

O víkendech se v sobotu setkáváme s lídry zdejší oratoře (kluci kolem 15 let) a obvykle s nimi hrajeme nejrůznější hry. V neděli pak střídavě vedu dorost a mládež ve zdejších farnostech. Při posledním setkání jsme hrály hru na otázky, při kterých si mění místo vždy ti lidé, kteří kladně odpovídají na danou otázku. Běžně se tu kladou otázky typu – kdo má doma kočku, psa, opici,... Ale trochu mě zaskočilo, že se poměrně dost dětí nezvedlo při otázce, kdo má maminku a kdo má tatínka. Pak se jedna holčička zeptala, kdo má doma vlastní postel, a přibližně polovina dětí zůstala sedět!

Asi polovina dětí doma nemá svoji vlastní postel! Jak je pro nás vlastní postel samozřejmá. A co vy? Máte maminku? Máte tatínka? Máte vlastní postel? Pak máte víc štěstí, než polovina dětí z mého dorostu.

Doba, kterou jsem tu zatím strávila, mě už naučila různým věcem. Ale stále znovu a znovu mě učí vděčnosti a boří mé představy o samozřejmých věcech. Doufám, že jsem stejně dobrý student jako děti, které učím já, a naučím se tu co nejvíc o vděčnosti, pokoře, radosti ze života a o všem ostatním, co mě tu děti každý den učí. A snad díky tomu při závěrečném testu nepropadnu!

Vaše M.